

jeg ved de Par Ord, hvormed jeg har indbledet Sagen, har givet tilstrækkelig Forklaring derover. Sagen er den, at vi ikke havde noget Andet at byde end det Forslag, jeg havde stillet i Forening med 3 andre Medlemmer af Udvalget til anden Behandling, hvilket dengang faldt med en saa eclatant Majoritet, at de, der stemte for det, endogsaa vare færre i Antal end det Antal Medlemmer af Udvalget, der havde tilraadet det, idet to af Udvalgets egne Medlemmer talte og stemte derimod. Desuden troer jeg, at hvis Nogen af de ærede Medlemmer af Thinget kunde ønske en § 2, men paa en anden Maade end den, der er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, saa har det i flere Dage staaet dem frit for ved at stille Ændringsforslag dertil.

Lehmann: Jeg behøver ikke at henlede Opmærksomheden paa, at det af det sidst holdte Foredrag aldeles klart fremgaar, at ogsaa efter den ærede Talers Mening bliver Loven saa godt som meningsløs, naar ikke en saadan § 2 kommer ind, idet han anseer det: at stemme imod § 2, for at være det Samme som at stemme imod Loven. Nu kan det ikke falde mig ind, da jeg hverken har Villie eller Ret dertil, at formene Nogen at stemme imod Loven, men jeg mener, at først efter man har behandlet alle Paragrapher og de dertil stillede Ændringsforslag, er Tiden kommen til at forhandle og afgjøre, om man vil have Loven eller ikke, og det Spørgsmaal skal man ikke forudsøge afgjort ved at gjøre Loven næsten til en Latterlighed, nemlig til en Krop uden Hoved. Jeg mener derfor, at der havde været al Anledning for dem, der ikke ere tilfredse med § 2, som den foreligger i et eneste Forslag, til at fremkomme med et andet Forslag, og da jeg har erklæret, at jeg finder den foreslaaede Paragraph fuldkommen correct og rigtig, kunde jeg ikke have nogen Opfordring til at stille noget andet Forslag; men som Sagen staaer, maa jeg holde for, at hvad Mening man end har om Sagen i det Hele, kan der ikke være Tvivl om, at § 2 maa antages.

Strøm: Jeg maa blot gjentage, at det var hverken mig eller Udvalgets Fleertal, men

den ærede Minister, som ved forrige Behandling gav os Anvisning paa at gaae den Vej, der blev fulgt. Derved ere vi stillede, som vi ere, og det var for mig en Nødvendighed ikke at foreslaae nogen ny § 2.

Carlson: Ja, det forekommer mig at være en ganske besynderlig Fordring, at de, som paa ethvert Stadium have været imod Loven, skulde, efterat de engang have gjort Forsøg paa at bringe en § 2 ind, som var overeensstemmende med deres Anskuelse, eller som de ialtsald subsidiairt vilde holde sig til, under Forudsætning af, at Loven gik igjennem, at de skulde, efterat denne Paragraph var forkastet, igjen forsøge at stille en ny § 2 op for muligviis at gjøre det lettere for Loven at gaae igjennem. Jeg maa oprigtigt tilstaae, at jeg i Udsaldet af den Afstemning, der fandt Sted ved 2den Behandling, saae et Tegns paa, at Thinget ikke ønskede at tage imod Loven. Jeg har det samme Haab endnu — maaskee tager jeg feil. — det vil nu vise sig ved Slutningen af Forhandlingen. Men ialtsald kan man paa ingen Maade sige, at det nærmest skulde paa-ligge os at forbedre Loven saaledes, at der blev større Chance for, at den gik igjennem. Dersom Mindretallet slet ikke havde bragt nogen ny § 2 i Forslag, hvilket man forresten ikke behøvede at frygte for, at det skulde have undladt, saa kunde der maaskee have været Anledning for Fleertallet til at være betænkt paa at bringe en § 2 frem, om det saa havde været den samme, som Thinget engang havde forkastet, thi det kunde ikke have været anseet for høfligt mod det ærede Thing at gaae til Behandling af Lovforslaget, uden at der var en § 2, da denne er af den Bestaaenhed, at Lovforslaget ikke kan undvære den, naar det skal blive til Lov; men hvorledes det ærede Medlem bagved mig (Lehmann) kan bebreide os, naar der er en saadan § 2, som han selv siger er efter hans Hjerte, at vi ikke have bragt en anden § 2 ind, som han efter al Sandsynlighed vilde have kastet ud igjen, det kan jeg virkelig ikke forstaae.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: En æret Landstingsmand (F. Nielsen) antydede, at han, naar der